

nem, undlade at overveje Lovforslaget og gøre Loven saa god som muligt. Saa maa man virkelig hellere vente et Aar med at faa sine Ønsker opfyldte end faa en Lov, som alligevel skal gøres om igen om et Aars Tid eller to.

Deutzer: Den højtærede Finansminister har i det væsentlige givet tilfredsstillende Svar paa mine Spørgsmaal og jeg bringer ham min Tak derfor. Der er vel nogle Enkeltheder, som jeg kunde ønske nærmere Oplysning om, men paa disse enkelte Punkter skal jeg ikke indlade mig, ogsaa af Hensyn til, at der synes at være temmelig ringe Interesse hos Tingets Medlemmer for denne Sag nu. Derimod skal jeg nævne, at jeg ikke har bemærket, at det var ønskeligt, at Statsgarantien indskrænkedes til de 15 Millioner og ikke strakte sig til alle Hypotekbankobligationerne. Det er mig egentlig ganske ligegyldigt, idet jeg mener, at der ikke er nogen Risiko, saa jeg ikke kan have noget mod at udstrække Garantien. Nu har jeg faaet at vide, at Meningen efter Loven er, at Staten ikke svarer til mere end de 15 Millioner — med Renter, antager jeg, eller maaske kun med de vedhængende Renter. Det er noget, man juridisk meget vel kan gøre, men jeg tror ikke, det juridisk kan ske tilstrækkelig betryggende, uden at man klart siger det i Loven, og dette vil jeg derfor ønske kunde ske. Maa jeg i øvrigt med Hensyn til dette, at Staten paatager sig et ubegrænset Ansvar for de 120 Millioner Kr., bemærke, at derved vil man efter min Mening vinde en lille og en stor Fordel. Den lille Fordel er, at Statsgælden ikke bliver forøget med 15 Millioner Kr., og den efter min Mening store Fordel beror paa følgende: Jeg kan ikke rigtig forsone mig med, at Staten laver en Bank, hvis Kapital den vedbliver at eje, hvis Obligationer den paa en Maade lader gaa under sit Skjold, og hvis Gevinst den tager, naar den saa, hvis det skulde gaa galt, ikke svarer for mere end de 15 Millioner Kr. Jeg vilde ikke synes om, hvis en Privatmand bar sig saaledes ad, og det vilde heller ikke tiltale mig, at Staten gjorde det. Det er imidlertid fuldstændig lovligt, og naar det kun bliver udtrykt aldeles klart og tydeligt i Loven, er min Tvivl om dette Punkt fjernet. I øvrigt forklarede den højtærede Minister mig ogsaa, at jeg ikke havde Ret i, hvad jeg havde troet eller tænkt, eller hvad jeg havde anset for muligt, at man vilde lade den Kursgevinst, man kunde indvinde ved

at udsende Hypotekbankobligationer paa Verdensmarkedet, direkte komme Ejerne af de faste Ejendomme til Gode. Dette havde jeg egentlig troet, og i Forbindelse dermed staar, at jeg ikke fandt, at Bemærkningerne i Lovforslaget indeholde tilstrækkelige Oplysninger om, hvorledes man vilde gaa frem. Derfor gav jeg selv nogle Oplysninger om, hvorledes jeg havde tænkt mig, at man vilde gaa frem. Nu hører jeg, at det slet ikke er Meningen, at man direkte vil give Ejendomsbesidderne den Kursforskel, som opstaar, men at Hypotekafdelingen skal drives forretningsmæssigt, idet man skal indkøbe til Dagens Kurser. Jeg maa maaske her bemærke, at efter at Ministeren havde forklaret dette, ytrede han siden, at man ikke kunde give Direktøren Tantieme, for saa var han fristet til at købe Obligationerne til saa lav en Kurs som muligt, men det maa være en Fejltagelse. Jeg tror ikke, at man kan drive Banken forretningsmæssigt paa den Maade. En af Delene maa være Tilfældet. Enten skal den drives forretningsmæssigt ved Indkøb paa Børsen til de Priser, Papirerne ere værd, eller ogsaa skal den drives ikke forretningsmæssigt, og saa giver man mere. Man behøver derfor ikke at frygte for at lønne Direktøren med Tantieme, hvis denne Afdeling skal drives forretningsmæssigt. Jeg maa maaske, selv om det skal tages for en Undskyldning for en fejl Opfattelse, jeg havde om Forholdet, henwise til, at i Lovforslagets Bemærkninger, staar dog hele Tiden Sagen fremstillet saaledes, og de Talsammenstillinger, der ere gjorte, lede til det samme, nemlig som om der var Tale om, at den Difference, der blev indvunden ved den højere Kurs, paa Hypotekbankobligationer end paa Kreditforeningsobligationer, skulde komme Ejerne af faste Ejendomme til Gode. Dette er jo imidlertid efter de givne Oplysninger paa ingen Maade Tilfældet, og derfor viser hele den Sammenligning, som opstilles i Bemærkningerne, ingenting. Naar det ikke direkte kommer dem til Gode, kunne ingen Mennesker sige, om og hvor meget Ejerne af faste Ejendomme ville vinde i Forhold til Kurserne paa Kreditforeningsobligationer. Jeg er for Resten overtydet om, at de ville vinde, men hvor meget, 4, 5 eller 2 pCt., eller mindre, kan ingen vide. Nu kan man sige, at Bemærkningerne maa forstås anderledes efter Forslagets Tekst, men jeg henviser da til selve Lovforslagets § 11, og tillader mig efter Finansministerens Oplysning at spørge, hvorledes det skal forstås. Der er Tale om Hypotekbankens